



Arrest

nr. 145 211 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 mei 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2011 werd ingediend door:

A., L.

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Echmiadzin op (...)1951

adres: (...) 8430 MIDDELKERKE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster stelt dat zij de aanvraag dient in te dienen in België gelet op de materiële onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen in Armenië en gelet op de financiële onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen in Moskou.

Betrokkene dient inderdaad zich te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou. Zij stelt dat dit onmogelijk is omwille van een gebrek aan financiële middelen. Betrokkene toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen die haar financieel kunnen helpen. Het staat betrokkene eveneens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Verzoekster verklaart dat zij in haar land van herkomst een risico zou lopen op totale verarming nu zij daar niemand meer heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef er immers 56 jaar vooraleer zij in mei 2008 met een Italiaans toeristenvisum naar België kwam. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst.

Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat de zoon van betrokkene in 1999 in België asiel heeft aangevraagd en in juni 2005 verblijfsrecht heeft verworven en betrokkene dus meer dan 8 jaar zonder haar zoon heeft gewoond en geen deel heeft uitgemaakt van zijn gezin. Bovendien beschikt betrokkene over de mogelijkheid om via de gepaste procedure in het land van herkomst een visum aan te vragen, waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken. Een tijdelijke scheiding met haar familie verhindert haar niet om de aanvraag in te dienen in te Moskou.

Wat de zorg betreft van haar kleinkinderen, haar zoon en schoondochter tonen niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de in België bestaande opvangmogelijkheden gedurende de tijdelijke afwezigheid van betrokkene.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.02.2012. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) III.1. Enig middel

Schending van artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III. 1.1. Verweerster motiveert haar beslissing dd. 22.05.2012, waarbij de aanvraag van verzoeker tot regularisatie in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoekster in haar aanvraag dd. 08.12.2011 tot machtiging tot verblijf geen elementen zou hebben aangehaald die in haar hoofde een 'buitengewone omstandigheid' uitmaken en die haar zouden toelaten de voormelde aanvraag tot machtiging tot verblijf tijdens haar verblijf in België te doen.

III. 1.2. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen onderlijning):
'9 bis§1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde dé machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven'.

vermeldt de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster, in casu Middelkerke, in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoekster die haar verhinderen deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, in casu ARMENIE.

III. 1.3. Het voormelde artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf, vermeldt echter geenelementen of criteria die de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' duiden, verhelderen noch afbakenen.

Derhalve komt het verweerster toe in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door verzoekster als buitengewone omstandigheden in haar hoofde worden weerhouden in haar verzoek tot machtiging tot verblijf, volgens verweerster niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Gelet op de elementen die verzoekster in haar verzoekschrift tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald ter zake o.m. maar niet limitatief :

- Het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in ARMENIE bevoegd voor de afgifte van een visum tot binnenkomst in het Rijk met het oog op een machtiging tot verblijf/vestiging ;
 - Het feit dat verzoekster als 61 jarige vrouw en moeder al meer dan 4 jaar samenwoont met haar zoon en diens gezin, allen gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor onbepaalde duur en voor wat betreft de zoon, zelfs Belg;
 - Het feit dat verzoekster niet over de financiële noch praktische mogelijkheden kan beschikken om te reizen naar de Russische Federatie om er als verarmde en geïsoleerde Armeense onderdaan te Moskou te pogen binnen het bestek van meerdere dagen haar aanvraag tot machtiging tot verblijf/vestiging bij de Belgische Ambassade of de visadienst aldaar te doen (aangezien zij te Moskou meerdere dagen zou moeten verblijven en dan naar huis terugkeren voor zover mogelijk quod non, er maanden (of jaren) wachten op een voorkomend positief antwoord en dan opnieuw naar Moskou afreizen en er meerdere dagen verblijven alvorens weer naar ARMENIE te moeten reizen waarna pas naar België te kunnen af reizen teneinde na maanden (laat staan jaren) haar zoon en diens gezin alhier te kunnen vervoegen;
- meer het feit dat verzoekster in ARMENIE geen familie of naasten noch eigendom meer heeft, want nog werd geattesteerd op 15.06.2011 door het diensthoofd van het gemeentehuis van Aknashen, attest dewelke in een eerdere procédure aan verweerster werd medegedeeld en waarvan verzoekster thans nog een kopie van de vertaling voegt (stuk 2) wel degelijk buitengewone (want determinerende) omstandigheden uitmaken in hoofde van verzoekster gezien de finaliteit van haar aanvraag en de feitelijke omstandigheden van haar verblijf in het Rijk en haar thuisland, dewelke verweerster in alle redelijkheid moet willen beoordelen, nul est tenu à l'impossible.

11.1.4. Gelet op de door de Raad van State op 05.10.2011 vernietigde instructie dd. 19.07.2009 (R.V.St nr. 215.571 dd. 05.10.2011, zaak A.198;554/XIV-32.682) heeft de Raad van State uitdrukkelijk

geoordeeld dat aangezien het art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf geen inhoudelijke criteria bevat waaraan een machtiging tot verblijf moet voldoen, het in elk geval niet aan verweerster toekomt bijkomende voorwaarden op te leggen of er aan de wettelijke bepalingen toe te voegen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat verweerster in haar beslissing dd. 29.05.2012 waarbij de aanvraag dd. 08.12.2011 tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard, nu verweerster wel degelijk een voorwaarde aan de vereiste van buitengewone omstandigheid toevoegt, nu zij expliciet motiveert dat gelet op het feit dat volgens verweerster verzoekster gedurende acht jaar (de zoon vertrok naar België in 1999) in haar thuisland verbleef zonder haar zoon, en zij sindsdien meer dan vier jaar met haar zoon in België verblijft : 'Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst', waarbij verweerster blijkbaar te kennen geeft dat de buitengewone omstandigheid erin zou bestaan, dat verzoekster om alsdan zich in buitengewone omstandigheden te kunnen bevinden, een nauwere band zou dienen te hebben met België dan met het thuisland, waarbij verweerster een invulling geeft aan het begrip 'buitengewone omstandigheid' dewelke niet verstaanbaar is met de wet noch met de bedoeling van de wetgever, aangezien de buitengewone omstandigheid uiteraard dient gezien in het licht van de mate waarin verzoekster bezig is de (familiale en) sociale banden in België op te bouwen die dermate zouden worden verstoord bij een gedwongen terugkeer zodat een machtiging tot verblijf aan de orde is, *quod in casu est* !

Dat de 'buitengewone omstandigheid' zou impliceren dat verzoekster over geen enkele band met haar thuisland zou mogen beschikken, alhoewel deze de facto op heden zo goed als onbestaande zijn, is een onredelijk uitgangspunt van verweerster.

11.1.5. Dat verweerster zichzelf daarenboven tegenspreekt, wanneer zij motiveert dat verzoekster 'over de mogelijkheid beschikt om via de gepaste procédure in het land van herkomst een visum aan te vragen waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken' nu het evident en onbetwist is dat er geen Belgische Ambassade (of diplomatieke vertegenwoordiging van België is in ARMENIE) zodat verzoekster zich in elk geval tot de Ambassade in Moskou zou dienen te wenden teneinde tot een beslissing aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen komen, hiermee wel degelijk zelf aangevende dat dit het gebrek aan vertegenwoordiging van België in ARMENIE een ernstig problemen en hindernis uitmaakt die in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster dienen te worden aanvaard.

Verweerster als verantwoordelijke voor de behandeling van aanvragen tot machtiging tot verblijf vanuit het buitenland, is daarenboven bijzonder slecht geplaatst om van verzoekster te vragen het te Moskou de aanvraag bij de buitendiensten van verweerster te doen ... te meer verweerster zelfs over geen diplomatieke vertegenwoordiging in ARMENIE blijkt te beschikken, wat maar moeilijk verzoekster ten kwade kan worden geduid.

Het is onredelijk van verweerster om de vreemdelingenwet zodanig te interpreteren waarbij zij overduidelijk enkel de bedoeling heeft verzoekster van het voordeel van een machtiging tot verblijf aangevraagd vanuit het Rijk uit te sluiten, onverminderd haar onproblematisch en zelfbedruipend samenwonen gedurende meer dan vier jaar met haar zoon en diens gezin, gemachtigd tot verblijf in het Rijk en thans Belg wat de zoon betreft en de bijzonderheden eigen aan het feit dat verzoekster een alleenstaande Armeense betreft zonder actuele banden met haar thuisland.

Verweerster motiveert geenszins wettig, zij beperkt zich tot het opsommen van de particuliere en bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoekster en besluit boudweg, zonder enige toelichting of concrete toetsing aan de realiteit dat dit volgens verweerster geen 'buitengewone omstandigheden' betreffen.

Dergelijke motivering voldoet niet aan de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing (stuk) schendt wel degelijk artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9b/s Vr.W. 15.12.1980. (...)"

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.2.1. De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift de door haar opgeworpen elementen in haar aanvraag. Daarenboven voegt zij het volgende toe in haar verzoekschrift: *“meer het feit dat verzoekster in ARMENIE geen familie of naasten noch eigendom meer heeft, want nog werd geattesteerd op 15.06.2011 door het diensthoofd van het gemeentehuis van Aknashen, attest dewelke in een eerdere procedure aan verweerster werd medegedeeld en waarvan verzoekster thans nog een kopie van de vertaling voegt (stuk 2)”*. Uit haar aanvraag van 8 december 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat de verzoekende partij dit ‘stuk 2’ bij haar aanvraag heeft gevoegd, noch dat zij dit element als ‘buitengewone omstandigheid’ opwierp in haar aanvraag. Het is aan de verzoekende partij zelf om de verwerende partij op de hoogte te stellen van alle informatie die zij nodig acht om haar aanvraag te kunnen beoordelen. De verzoekende partij maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij dit, wat betreft dit voornoemd stuk, ook gedaan heeft.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing in antwoord op haar argumenten in haar aanvraag wat betreft de buitengewone omstandigheden. De volgende motieven blijven dus staan: *“Betrokkene toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen die haar financieel kunnen helpen. Het staat betrokkene eveneens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Verzoekster verklaart dat zij in haar land van herkomst een risico zou lopen op totale verarming nu zij daar niemand meer heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef er immers 56 jaar vooraleer zij in mei 2008 met een Italiaans toeristenvisum naar België kwam. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst. Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat de zoon van betrokkene in 1999 in België asiel heeft aangevraagd en in juni 2005 verblijfsrecht heeft verworven en betrokkene dus meer dan 8 jaar zonder haar zoon heeft gewoond en geen deel heeft uitgemaakt van zijn gezin. Bovendien beschikt betrokkene over de mogelijkheid om via de gepaste procedure in het land van herkomst een visum aan te vragen, waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken. Een tijdelijke scheiding met haar familie verhindert haar niet om de aanvraag in te dienen in te Moskou. Wat de zorg betreft van haar kleinkinderen, haar zoon en schoondochter tonen niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de in België bestaande opvangmogelijkheden gedurende de tijdelijke afwezigheid van betrokkene”*.

De verzoekende partij betoogt verder als volgt in haar verzoekschrift: *“waarbij verweerster blijkbaar te kennen geeft dat de buitengewone omstandigheid erin zou bestaan, dat verzoekster om alsdan zich in buitengewone omstandigheden te kunnen bevinden, een nauwere band zou dienen te hebben met België dan met het thuisland, waarbij verweerster een invulling geeft aan het begrip 'buitengewone omstandigheid' dewelke niet verstaanbaar is met de wet noch met de bedoeling van de wetgever, aangezien de buitengewone omstandigheid uiteraard dient gezien in het licht van de mate waarin verzoekster bezig is de (familiale en) sociale banden in België op te bouwen die dermate zouden worden verstoord bij een gedwongen terugkeer zodat een machtiging tot verblijf aan de orde is, quod in casu est !”* De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij geenszins een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar dat haar beoordeling past in haar discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij beperkt zich verder tot de loutere bewering dat zij deze motivering niet redelijk vindt, maar maakt deze bewering niet op concrete wijze aannemelijk.

Verder stelt de Raad vast dat duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat het motief dat luidt dat *“Bovendien betrokkene (beschikt) over de mogelijkheid om via de gepaste procedure in het land van herkomst een visum aan te vragen, waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken”*, kadert in de hiervoor geciteerde motieven van de bestreden beslissing waar de verwerende partij stelt dat *“Betrokkene niet aan(toont) dat zij geen beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen die haar financieel kunnen helpen”* om de aanvraag in Moskou in te dienen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het in casu zou gaan om een tegenstrijdige motivering.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet op voldoende concrete wijze heeft betwist, en niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC